

opravený. Určite sa nevráti skôr než za niekoľko mesiacov. Poistovňa bude musieť rekonštrukciu, samozrejme, zaplatiť, ale veď viete, ako dlho to môže trvať.“

„Chudák. Prišiel o strechu nad hlavou aj o živobytie,“ poznamenala Nicky s ustarosteným výrazom.

„A o svojho kocúra,“ dodal veľký muž a kývol na mňa. „Mali by sme mu dať vedieť, že ste ho našli.“

„Snažili sme sa, už dva razy. Volali sme na číslo, ktoré má Oli na známke, ale nikto to nebral,“ vysvetlil Daniel.

„Čo je to za číslo? Počkajte, pozriem sa.“ Veľký muž sa za mnou natiahol. V panike som zamraučal, zoskočil som z pohovky a bežal som sa schovať za závesy. Všetci sa rozosmiali. Fakt som nechápal, čo na tom bolo na smiech. Pomaly som toho muža spoznával. Bol zo skupinky, ktorá chodila často do hostinca. Vždy sa správali hlučne, pili litre piva a hrali hru nazývanú domino, pri ktorej strašne kričali a smiali sa. Vždy som sa im snažil pratať z cesty. Teraz sa mi ten chlapík zdal v pohode, ale ako som povedal, cudzím mužom neverím, kým ich lepšie nespoznám.

„Počkaj, Martin, ja ho prinesiem,“ ponúkol sa Daniel. „Zdá sa, že si na mňa zvykol. Našiel som ho v lese.“ Zdvihol ma zo zeme a ukázal mu moju identifikačnú známku.

„To je číslo do hostinca,“ okamžite oznámil Martin. „Na to sa už nedovoľáte! Budete potrebovať číslo na Georgeov mobil. Mám ho – volám mu naň, keď organizujeme turnaj v domine.“ S povzdychom vytiahol z vrečka mobilný telefón a začal vyťukávať číslo. „Nejaký čas sa nebudeme mať kde schádzať. Rezervovali sme si v hostinci aj stôl na vianočnú večeru. Ale to je v tejto situácii vedľajšie...“ Odrazu sa odmlčal a potom zvolal do mobilu: „George? Tu je Martin. Je mi ľúto, čo sa stalo, kamoš. Ako to zvládaš?“

Daniel ma položil späť na pohovku vedľa Nicky, a zatiaľ čo ma hladila, všetci sme počúvali, ako Martin opisuje Georgeovi, že ma našli živého a zdravého na strome. Bol som nešťastný, že môj človek, môj najlepší priateľ na celom svete, je na druhom konci telefónu, ale ja ho nevidím a dokonca ani nepočujem. Niekoľko ráz som smutne zamňaukal.

Nicky ma pohladila intenzívnejšie a zašepkala: „Chudák Oliver.“

Pomyslel som si, aké som mal šťastie, že som narazil na ňu a na Daniela. Veď som mohol skončiť ako večera pre líšku, takže by som sa vážne nemal veľmi lutovať.

„Myslíte, že by ste si mohli Olivera nechať, kým si George dá trochu život do poriadku?“ spýtal sa Martin, keď sa s Georgeom konečne rozlúčil.

Nicky s Danielom sa na seba zúfalo pozreli.

„To znamená na ako dlho?“ spýtal sa Daniel. „Nechápte ma zle, ale myslel som si, že George si poňho hneď príde.“

Aj ja. Totiž, vyzerali ako dobrí ľudia a zdalo sa, že ma majú radi. Ale bolo mi smutno za Georgeom a desila ma predstava, že ma možno už nechce naspäť. Vari som ho niečím nahneval? Urobil som, čo bolo v mojich silách – šiel som hore, zobudil som ho a varoval pred ohňom. Nič viac som urobiť nemohol.

„Nepriđe,“ povedal Martin. „Podľa toho, čo hovoril, je v zložitej situácii. Jeho sestra je veľmi milá, že ho vzala k sebe a tak. Ale býva na hlavnej ulici, zrejme v rušnej časti Londýna, a George tvrdí, že Oliver nie je zvyknutý na hustú premávku. Celý čas by mal obavy, že mu ujde a niečo ho zrazí. A tak mu napadlo, či by sa o Olivera zatiaľ nemohol starať niekto z dediny.“